

ÅNDEN FRA CAUX

HØYT oppe i fjellet, med utsikt over den glitrende Genfersjø og det dype dalsøkk rett overfor, kneiser de svære hvite bygninger, hvor Moral Rearmement, M.R.A., i sommerhalvåret har sine årvisse samlinger under Dr. Frank Buchmans ledelse. Over 1200 gjester ferdes her til daglig i en broket mangfoldighet, en hører alle slags tungemål og ser folk av ulike raser og ansiktsfarger, — i sommer var opptil 47 forskjellige nasjoner representert. En forstår med en gang for et umåtelig hav av problemer de søker løsningen på her i Caux, — personlige, sosiale og nasjonale, — hos dem som har funnet løsningen på sine egne problemer i å ville leve et nytt liv i tjeneste for andre mennesker ved å stille seg under Guds absolutte moralkrav, og ved daglig å få ledelse for sine handlinger gjennom å lytte til Gud.

Budskapet fra Caux — og fra alle de andre steder hvor M.R.A. ferdes — går rett løs på alle de enorme problemer som menneskene av i dag vander seg under. Dette budskap forkynner uforbeholdt at alle problemer som volder splittelse og krig mellom menneskene, — og som hindrer arbeidet for å avhjelpe sult og nød, — og som skaper de uendelige komplekser av frykt, ensomhet og begjær, i sin dypeste grunn er av menneskelig art og bare kan løses på menneskelig

Av lektor dr. philos.
RAGNAR ULLMANN

grunn. Derved er det at enhet og samfølelse mellom menneskene også i det politiske og sosiale arbeid, bare kan skapes ved at det ene menneske åpner seg for det annet på grunnlag av de absolutte moralnormer, og at det enkelte menneske må forvandles for at verden kan forvandles. Når det til stadighet gjentas, både i dypt alvorlig form og i munter sang av de unge sangeres kor, foruten i skuespill og film, at det det gjelder for deg, er at du handler, og at du begynner med deg selv og ditt hjem, så synes en kanskje straks at dette er noe en har hørt før nokså ofte, så at en smiler litt overbærende.

Men når dette budskap frembæres innrammet både av høyt begavede menns og kvinners psykologiske og sosiologiske utredninger, og av enkle, friggjorte menneskers personlige vitnesbyrd om den revolusjon en slik forvandling har skapt både i deres eget og andres liv, da griper budskapet helt inn til det innerste av personlighetslivet. Da får det gamle bud om de fire absolutte normer, absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet, nytt liv og alvor for den som vil ta det

inn over seg i en stille stund, hvor hele personligheten blir innstilt på å lytte etter Guds ledelse. Her ser vi løsningen på et slikt problem som gjør seg gjeldende endog i så lykkelig stilte demokratier som vårt norske den stadig voksende massementalitet, som truer med å utslette personligheten. Det gir nettopp en pedagog som kommer til Caux atskillig å tenke på, hvor det gjelder dette med forholdet mellom skole og personlighet, — skulle ikke det være enda viktigere enn det emne som er så sterkt i forgrunnen nå, forholdet mellom skolen og samfunnet?

HVORDAN arter nå det daglige liv og forkynnelsen seg i praksis her i Caux? Det begynner med stort team-møte kl. 7.30 til planleggelse av dagen, så frokost og stort møte kl. 11; videre lunsj kl. 13 og te kl. 16, med nytt stort møte kl. 17.15, til middag kl. 19, — og endelig hver kveld fremvisning av skuespill og film, som på en meget underholdende måte avslutter dagens forkynnelse. Det hele foregår mest på engelsk, idet tolker oversetter til fransk og tysk, mens radio-høreapparatene besørger oversettelser endog til norsk. Når dertil kommer at det holdes en hel del team-møter innimellom og at alle gjestene, under ungdommens ledelse, turvis tar del i husholdningsarbeidet og serveringen, — det

fins ikke lønnet hjelp i hele det svære etablissement, — så forstår en at det å gjeste Caux ikke blir noe latmannsliv. Og denne deltagelsen i det praktiske arbeid bidrar også i høy grad til å skape den fellesskapets ånd som bærer det hele. Når f. eks. en pakistansk offiser, en sydafrikansk psykolog, en engelsk arbeider og en norsk lektor står 4 timer sammen og tørker tallerkener som blir spydd ut av de svære oppvaskmaskiner, så får de en sterk opplevelse av å møte hverandre bare som mennesker med felles problemer og idealer. —

I dette øyeblikk da Frankrike rystes av nye farlige streikebølger blant statsfunksjonærene, gir det en lysning å minnes det vi hørte en av lederne for de franske katolske fagforeninger fortelle. Gjennom M.R.A. fikk han se at for å få i stand en moralsk og sosial forvandling i våre hjem og våre nasjoner, må vi begynne med en forvandling av oss selv. Slik hadde han selv og hans kone gjort for sitt eget hjem, og virkningen kunne spores ut til den fagforeningen han leder. Det er en ny aktivitetens ånd som har gjort seg gjeldende for å få i stand forsoning og samarbeid i industrien, mellom arbeidsgivere og arbeidere, mellom uavhengige personligheter på begge sider. En annen fagforeningsleder, som representerte 200 000 arbeidere av en selvstendig fagforening, sa at han hadde lært mer i Caux på en uke enn i 20 års virksomhet i fagforeningslivet. Et par av direktørene for noen av de største franske stålverker fortalte hvordan ånden fra Caux kunne gi sjel til det europeiske

kull- og stålkartell, — en tenker uvilkårlig på Schumannplanen. En annen arbeidsgiver, presidenten for jute-industrien i Frankrike, sa at industrien vil skape en ny verden, men bare hvis arbeidsgiverne tar imot utfordringen til å forvandle. Enda en arbeidsgiver fra tekstilfabrikkene i Nord-Frankrike, og en arbeidsformann fra samme sted beskrev de praktiske resultater av å anvende M.R.A. i deres fabrikk: 1) En pensjonsplan for alle arbeiderne. 2) Et trygdefond mot arbeidsløshet. 3) En ferieplan for arbeiderne og deres familier. 4) Utgivelsen av et skrift til å spre ideene om teamarbeid i fabrikkene. 5) En bonus for økt produksjon. Disse formål skulle finansieres ved de 60 millioner francs som ble spart inn på ett år ved at M.R.A.-prinsippene ble anvendt i fabrikkene.

DET blir dessverre ikke plass til endog bare å streife de mange vitnesbyrd av delegasjoner og enkeltmennesker fra alle verdens kanter vi hørte i sommer. Siden Dr. Frank Buchmans og M.R.A.-teamets reise til Østen siste vinter, har de problemer som knytter seg til striden mellom India og Pakistan om Kashmir vært i brennpunktet. Det har lyktes M.R.A.-folkene å få lederne i de to land på talefot med hverandre, og nå i sommer kom 37 delegerte fra begge land sammen til Caux. En arbeiderleder fra Pakistan sa at M.R.A. hadde forandret hans lands politikk, og hadde gjort mirakler for India og Pakistan. En ung indisk fagforeningsleder og en

indisk student fortalte begge om hvordan de hadde vært kommunister og utfoldet stor virksomhet i undergrunnsarbeidet og voldshandlingene. Etterat de hadde kommet i forbindelse med M.R.A. hadde de sett et nytt og høyere mål for sin virksomhetstrang, og hadde brutt med kommunistene.

Vi hørte lignende historier fra vårt eget Europa, en tysk kommunist fortalte om hvordan M.R.A.-folkene hadde kommet og bodd i Ruhr-distriktet og levd sammen med arbeiderne. En påtagelig følge hadde vært at stemmetallet for kommunistene var gått ned. — En polsk kvinne som var bosatt i Belgia og hadde mistet hele sin familie i krigen, fortalte om hvordan hun hadde overvunnet sitt hat til tyskerne gjennom M.R.A., og fått nye venner blant dem. — Representanter for det nordirske og det syd-irske parlament kunne nå tale ut sammen om utsiktene til et forenet Irland, etterat de hele sitt liv hadde levd i hat til hverandre. — Og så kanskje det vanskeligste problem av dem alle, rasehatet i Syd-Afrika og Kenya, ble belyst av delegasjoner av negre og hvite, som kunne trykke hverandre i hånden og tale ut med hverandre. Presidenten for de sorte afrikaneres ungdomsliga talte sammen med sin hustru: «Det våkner noe nytt blant Afrikas millioner, de er sultne etter noe som vil bringe dem ny frihet. Vi vil en ny revolusjon, som under Guds ledelse søker å forene hele det afrikanske fastland, sort og hvit.»

TRUSELEN fra en materialistisk ideologi henger over oss alle, — i sin ekstreme form fra kommunistene, men i en avdempet og tilsløret form også fra meget sterke krefter i demokratiene. Denne trusel «kan bare møtes positivt med en verdensomfattende moralsk ideologi som bygger på faste og absolutte moralske normer, og som evner å skape enhet mellom menneskene», skrev Vårt Land nylig. Det blir stundom sagt om M.R.A.'s forkynnelse at en savner ordet om korset og frelsen i Jesus Kristus, — men den som har hatt den smertefulle lykke å få tale ut med en av arbeidslaget, vil ha erfart hvor dypt korset er plantet i deres liv som har oppgitt alt av sitt eget for å hjelpe mennesket i nød. Vi vet alle at kristendom ikke er en ideologi, men opplevelsen av og tilslutningen til personen Jesus Kristus, og troen på Ham som Guds åpenbaring og verdens frelser. Men slik som menneskene nå har det, er den eneste mulighet for å skape bedre forhold mellom dem det å gi det åndelige i form av ideologi forrangen for det materielle og det psykiske i alle de ideologiske former de opptrer i. Les hva den kristne sveitserlege, Dr. Tournier, sier om åndens herredømme i sin bok Ved inngangen til en ny tid. Og derfor kan vi slutte med igjen å sitere Vårt Land: «Dr. Frank Buchman og hans store arbeidslag over hele jorden er i ferd med å hjelpe alle folkeslag til å finne fram til demokratiets inspirerte ideologi, som setter de åndelige og de menneskelige verdier over de materielle.»

Utklipp av: Vårt Land

AUG 19 1953